

1

Edinburgh
oktober

Toen ik op mijn eerste werkdag als lerares over de klinkerstraten van Edinburgh liep, had ik mezelf beloofd dat ik er alles aan zou doen om mijn leerlingen te helpen. Wat ik toen nog niet wist, was dat die belofte er zo nu en dan toe zou leiden dat ik mezelf vreselijk voor schut zette.

Ik griste mijn vreselijke zelfgetekende afbeeldingen van de projector en legde snel een blad met twee voorbeeldzinnen neer.

Voor me zaten mijn zes leerlingen, tussen de vierentwintig en tweeënvijftig jaar oud. Ik glimlachte verontschuldigend naar ze. ‘Ik wil jullie mijn fantastische tekenkunsten natuurlijk niet onthouden, maar denk toch dat ik deze maar beter even aan de kant kan leggen.’

Portia, de oudste, was altijd vrolijk en dat maakte de gespannen sfeer in het lokaal er vaak net iets lichter op. Ook nu lachte ze naar me, terwijl de drieëndertigjarige technet Duncan lichtelijk geïrriteerd snoof. De andere vier leerlingen keken me met grote, haast angstige ogen aan – alsof elk woord dat uit mijn mond kwam uiterst serieus genomen moest worden.

‘Nu jullie de meest voorkomende Engelse woorden kennen en jullie op basis van mijn tekeningen hopelijk een goed beeld van ze hebben, wil ik jullie leren de woorden in zinsverband te gebruiken. Daarmee beginnen we door deze twee zinnen ieder tien keer op te schrijven.’ Ik zag dat de vierentwintigjarige Lorraine, die elke les weer bloednerveus leek te zijn, gespannen op haar lip beet. Het volgende stuk van mijn uitleg zou dat er waarschijnlijk niet beter op maken. ‘Ik heb voor jullie allemaal twee boekjes meegenomen. In het eerste boekje staan de woor-

den die jullie hebben geleerd en in het tweede boekje zinnen die helemaal uit deze woorden bestaan. Ik wil dat jullie ieder tien zinnen uitkiezen. Schrijf die thuis allemaal tien keer op en neem ze volgende week mee naar de les.’

Lorraine trok wit weg en ik had meteen erg met haar te doen. Mensen zoals Lorraine waren precies de reden waarom ik besloten had om me als vrijwillig taaldocent aan te melden. Sommigen van mijn vrienden, zoals Suzanne, verklaarden me voor gek dat ik tijdens mijn proeftijd als lerares Engels op een middelbare school nog een extra taak op me nam. En misschien hadden ze daar ook wel gelijk in. Op school had ik toch al meer dan genoeg te doen. Maar ik gaf deze cursus samen met een andere vrijwilliger, waardoor ik maar één keer per week echt voor de klas hoefde te staan – en bovendien gaf mijn vrijwilligersfunctie me het gevoel dat ik daadwerkelijk een verschil maakte. Op de middelbare school had ik dat idee een stuk minder en vroeg ik me geregeld af of mijn werk überhaupt zin had. Hier wist ik zeker dat ik een grote impact maakte.

Het merendeel van de volwassenen aan wie ik les gaf was werkloos. Portia en Duncan waren de enigen van mijn leerlingen die een baan hadden. Duncan kwam elke week naar de les omdat zijn werkgever hem gevraagd had beter Engels te leren lezen en schrijven; Portia had zich uit eigen beweging voor de cursus aangemeld. Ze had weliswaar een baan, maar haar taalkennis was erg beperkt en daar wilde ze graag verandering in brengen. De andere vier leerlingen hadden zo weinig kennis van de Engelse taal dat ze moeilijk met mensen konden communiceren, waardoor ze lastig aan werk kwamen.

Ik had altijd al geweten dat er in Engeland veel mensen waren die niet konden lezen en schrijven, maar tot voor kort was ik nog nooit met analfabeten in aanraking gekomen. Mijn ouders waren allebei hoogopgeleid en zelf was ik van kinds af aan een enorme boekenwurm. Pas tijdens mijn lerarenopleiding zag ik voor het eerst met eigen ogen hoe ongeletterdheid iemands leven op een negatieve manier kon beïnvloeden.

Tijdens een oudergesprek had ik de vader van een van mijn leerlingen gevraagd om het werk van zijn kind te bekijken. Zodra ik mijn vraag gesteld had, zag ik dat het zweet hem uitbrak. Aarzelend bekende hij dat hij niet op mijn verzoek kon ingaan omdat hij niet kon lezen. Toen ik hem even later vroeg een toestemmingsverklaring te tekenen zodat zijn dochter mee op schoolreisje kon, zag ik dat zijn vingers beefden toen hij een paar bibberige lijnen over het papier trok.

De enorme angst en schaamte die ik in zijn ogen zag, raakten me diep. Ik voelde de tranen in mijn ogen springen. Hoe kon het dat een volwassen man zich zo zwak en hulpeloos voelde, puur en alleen door wat letters op een vel papier? Ik vond het vreselijk om te zien en dus ging ik diezelfde avond nog op zoek naar informatie over taallessen voor volwassenen. Ik stuurde berichten naar een handjevol organisaties en een paar maanden later nam het St. Stephen's Centre contact met me op toen een van hun vrijwilligers was opgestapt.

Hoewel sommige leerlingen het aanvankelijk wat vreemd vonden om les te krijgen van iemand die zoveel jonger was dan zij, had ik inmiddels het idee dat we langzaam maar zeker stappen begonnen te zetten.

'Hannah, je hoofd zit in de weg. Ik kan het woord tussen "wash" en "cold" niet lezen,' zei Duncan op plagende toon.

'Probeer je me soms te vertellen dat ik een groot hoofd heb?' vroeg ik glimlachend terwijl ik een stap opzij zette zodat iedereen het bord kon zien.

Hij grijnsde. 'Nee hoor. Als je het mij vraagt, is het precies groot genoeg. En nog erg mooi ook.'

'Bedankt voor het compliment. Ik zal aan mijn moeder doorgeven dat ze me een erg mooi hoofd gegeven heeft,' grapte ik.

Hij snoof om mijn flauwe grap, maar ik zag dat zijn ogen twinkelden. Ook Portia leek mijn humor wel te kunnen waarderen.

Glimlachend keek ik naar mijn leerlingen, die allemaal in hun eigen tempo de zinnen van het oefenblad overschreven. Toen ik

Lorraine zag, betrok mijn gezicht. Ze keek schichtig om zich heen en leek steeds meer in paniek te raken toen ze zag dat de anderen al verder waren dan zij.

Zodra onze blikken elkaar kruisten, begon ze te blozen en keek ze genegeerd naar het gekrabbel op haar papier.

Ik voelde aan alles dat ik steeds minder grip op haar had.

Toen iedereen aan het einde van de les spullen aan het inpakken was, liep ik snel naar haar toe. 'Lorraine, kun jij misschien nog even blijven?'

Ze keek me fronsend aan en likte nerveus langs haar lippen. 'Eh, waarom?'

'Alsjeblieft?'

Ze gaf geen antwoord, maar stond ook niet op om te vertrekken.

'Bedankt voor de les, Hannah!' riep Portia vanuit de deuropening. Haar stem galmde zo hard door het lokaal dat de receptiemedewerker beneden haar vermoedelijk ook kon horen. Ik probeerde altijd iets harder te praten omdat ik vermoedde dat Portia gehoorproblemen had, hoewel ze dat waarschijnlijk nooit zou toegeven. Mijn oudste, maar tevens meest glamoureuze leerling zag er elke week weer perfect verzorgd uit en moest haast wel fantastische genen of een wonderbaarlijke antirimpelcrème hebben. Daar was ze overigens erg trots op en dus zat ze er vast niet op te wachten dat mensen haar ouder inschatten dan ze was.

'Graag gedaan,' riep ik lachend terug. Toen zwaaide ik de rest van de leerlingen uit, die een voor een het lokaal verlieten.

Ik wendde me weer tot Lorraine en wist precies wat me te wachten stond toen die haar armen over elkaar sloeg. In gebroken Engels beet ze me toe: 'Ik zou niet weten waarom ik volgende week nog naar de les zou komen, want ik steek hier helemaal niks op.'

'Ik dacht al dat je zoiets zou zeggen.'

Ze rolde met haar ogen. 'Natuurlijk *dacht je dat al*.' Ze begon naar de deur toe te lopen.

'Als je volgende week niet meer naar de les komt, ben je geen

steek verder gekomen dan je al was en zul je waarschijnlijk nooit een goede baan vinden.’

‘Dan ga ik wel als schoonmaakster aan de slag.’

‘Is dat dan echt wat je wilt?’

Lorraine draaide zich om en keek me fel aan. ‘Hoezo? Is een baan als schoonmaakster soms niet goed genoeg? *Jij* voelt je vast veel te goed voor schoonmaakwerk, of niet soms? Maar jij hebt makkelijk praten. Jij hebt nooit *echt* hard voor je geld hoeven werken. En dan wil je mij iets leren? Ga toch weg.’

Ik probeerde zo kalm mogelijk te blijven en liet mijn blik langzaam over haar heen glijden. Lorraines lange, donkere haar zat in een slordige staart, op haar gezicht zat goedkope make-up en haar kleren zagen er versleten uit. De zolen van haar laarzen waren zo dun dat er zomaar eens gaten in zouden kunnen zitten.

Lorraine en ik scheelden slechts twee jaar, maar de harde blik in haar ogen maakte dat zij er een stuk ouder uitzag. Ik wist niet veel over haar leven, maar het was overduidelijk dat haar felle woorden voornamelijk uit angst voortkwamen.

Al kon ik dat natuurlijk mis hebben. Misschien reageerde ze wel zo heftig vanwege mijn uiterlijk, mijn manier van praten of mijn manier van doen. Ik had immers een goede opleiding genoten en had meer dan genoeg zelfvertrouwen – twee dingen waaraan het haar overduidelijk ontbrak. Dat zou genoeg reden voor haar kunnen zijn om een hekel aan me te hebben.

Misschien was ik wel niet de juiste persoon om Lorraine iets te leren. Maar dat wilde nog niet zeggen dat ik haar zomaar door mijn vingers liet glippen.

‘Hard werken kan er op allerlei manieren uitzien, Lorraine,’ zei ik rustig. Ik probeerde mijn stem zo sympathiek mogelijk te laten klinken, voor het geval ze zou denken dat mijn woorden neerbuigend bedoeld waren. ‘De schoonmakers op de middelbare school waar ik lesgeef werken allemaal keihard om elke dag de troep van de kinderen op te ruimen.’ Ik trok mijn neus op. ‘Ik wil er niet eens aan *denken* hoe de jongenswc’s er aan het einde van de dag uit zullen zien.’

Maar ik werk ook keihard om diezelfde kinderen iets te leren. Ik maak lesplannen, kijk 's avonds en in het weekend huiswerk na en gebruik mijn eigen geld om spullen te kopen waar de school geen budget voor heeft. Daarnaast werk ik hier als vrijwilliger, maak ik ook voor deze lessen een wekelijks plan en probeer ik jullie iets bij te brengen. Dus geloof me – ik weet maar al te goed hoe het is om hard te werken. Mijn werk is lichamelijk misschien niet zo zwaar als schoonmaken, maar dat wil nog niet zeggen dat het makkelijk is.' Ik stapte naar haar toe. 'Jij bent gewend om fysiek werk te doen, Lorraine. En dit...' Ik gebaarde naar het bord, 'dit ligt mijlenver buiten jouw comfortzone. Dat begrijp ik volkomen. Maar ik ben hier om je te helpen. Ik wil je leren lezen en schrijven zodat je straks werk kunt vinden dat je zowaar leuk vindt. En volgens mij wil jij dat ook. Als je *echt* schoonmaakster wilde worden, zou je hier nooit naartoe gekomen zijn.

Al zul je om een baan als schoonmaakster te krijgen ook eerst moeten leren lezen en schrijven. Je zult immers sollicitatieformulieren moeten invullen, cliëntenlijsten moeten kunnen ontcijferen...' Ik zag dat ze haar kaken op elkaar klemde en besloot snel tot de kern van mijn verhaal te komen. 'Ik begrijp best dat je me niet aardig vindt. Dat is prima en het zal me eerlijk gezegd een worst wezen. Je *hoeft* me ook niet aardig te vinden. Maar doe jezelf alsjeblieft een plezier en neem van me aan dat ik hier niet ben om je voor schut te zetten of naar beneden te halen. Ik ben hier om je iets te leren. Je hoeft me niet aardig te vinden om mijn lessen te kunnen volgen. Maar je moet *jezelf* wel genoeg kunnen waarderen om te geloven dat je het verdient om het beste uit jezelf te halen.'

Er viel een lange stilte.

Langzaam maar zeker zag ik dat Lorraine haar schouders ontspande.

'Denk je dat je dat kunt?' vroeg ik op dringende toon.

Lorraine slikte even, maar knikte toen.

'Dus ik zie je volgende week?'

‘Ja.’

Ik voelde een golf van opluchting door mijn lichaam stromen en merkte dat ook mijn schouders zich meteen ontspanden. ‘Als je af en toe extra hulp nodig hebt of graag iets meer uitleg wilt, kun je gerust naar me toe komen. Iedereen hier heeft het beste met je voor. Alle leerlingen zitten immers in hetzelfde schuitje. Ze weten precies hoe je je voelt, zelfs al lijkt dat misschien niet zo.’

‘Ja ja, oké.’ Ze rolde met haar ogen en begon weer naar de deur toe te lopen. ‘Rustig maar.’

Soms was het net alsof ik niet alleen overdag, maar ook ’s avonds voor een klas vol pubers stond.

Ik grijsde, pakte mijn spullen en deed het licht uit. Toen liep ik tevreden knikkend naar buiten. Steeds als ik aan het einde van de dag mijn lokaal uit liep, wilde ik het gevoel hebben dat zowel ik als mijn leerlingen iets overwonnen hadden. Dat lukte niet altijd, maar vandaag had ik het idee dat Lorraine, maar ook ikzelf een waardevolle les geleerd had.

Ik voelde me goed en keek ernaar uit om na een lange dag eindelijk wat te ontspannen. En dus stuurde ik een berichtje naar Suzanne en Michaela om het weekend met cocktails in te luiden.

Zodra ik mijn vriendinnen zag, werd me duidelijk dat Suzanne van plan was om vanavond op mannenjacht te gaan. We gingen in een bar om de hoek van de George IV Bridge aan een tafeltje zitten en ze liet haar ogen meteen keurend door de ruimte glijden om het mannelijk schoon in zich op te nemen. Zodra onze blikken elkaar kruisten begon ik te lachen en grijsde ze me breed toe.

Michaela rolde met haar ogen naar Suzanne en nam zwijgend kleine slokjes van haar drankje.

Ik had Suzanne en Michaela in mijn eerste jaar aan de Universiteit van Edinburgh ontmoet en tijdens ons tweede studiejaar hadden we met zijn drieën een appartement gedeeld. Toen ging Michaela samenwonen met haar vriend Colin en dus betrokken

Suzanne en ik in ons derde jaar een iets kleiner appartement. Na ons afstuderen hadden we alle drie onze eigen woning gevonden. Suzanne kwam oorspronkelijk uit Aberdeen, maar had na haar studie een baan bij een financiële onderneming in de stad gevonden. Ze verdiende goed en dus huurde ze een bescheiden appartement in Marchmont. Zelf had ik het geluk dat mijn oudere zus Ellie en haar halfbroer Braden veel geld hadden en na mijn studie een tweekamerappartement op Clarence Street voor me kochten. Hierdoor woonde ik vlak bij mijn ouders op St. Bernard's Crescent, bij Braden en zijn vrouw Joss en bij Ellie en haar man Adam, die ik allemaal te voet kon bereiken.

Mijn familie kon soms ietwat overbezorgd zijn. Dat was altijd al zo geweest. Af en toe had ik daardoor behoefte aan wat afstand, maar desondanks was ik immens dankbaar voor het fantastische appartement dat Ellie en Braden me gegeven hadden. Van mijn lerarensalaris had ik me nooit zo'n mooie woning kunnen veroorloven en het was dan ook een buitengewoon cadeau. Bovendien vond ik het ergens wel fijn om bij mijn familie in de buurt te wonen. Ik had er de afgelopen jaren aardig wat neefjes en nichtjes bij gekregen, op wie ik al net zo dol was als hun ouders.

'En, heb je al een knapperd gespot?' vroeg ik Suzanne terwijl ook ik mijn blik over de gegadigden liet glijden. Bij de bar stonden een paar mannen die er bepaald niet onaantrekkelijk uitzagen.

'Natuurlijk heeft ze al een knapperd gespot,' zei Michaela op plagende toon. 'Waarschijnlijk wel vijf.'

Suzanne snoof. 'Tja, we hebben nu eenmaal niet allemaal het geluk om op achttienjarige leeftijd onze grote liefde te vinden. Sommige vrouwen moeten eerst een lange rij kikkers kussen voordat ze uiteindelijk hun prins vinden. Niet dat ik ook maar *iets* te klagen heb.'

Michaela en ik begonnen te lachen. Suzanne had de situatie perfect omschreven. Sinds Michaela haar droomman gevonden had, ging ze eigenlijk alleen nog mee uit om tijd met ons door te brengen. Ze was inmiddels verloofd met Colin, een Schotse

student op wie ze tijdens haar eerste studiejaar dolverliefd geworden was. Na haar afstuderen besloot ze niet terug te gaan naar haar ouders in Shropshire, maar in plaats daarvan samen met mij de lerarenopleiding te gaan doen. Net als ik stond ze op het punt om haar diploma te behalen.

Mijn twee vriendinnen waren totale tegenpolen. Suzanne nam geen blad voor de mond, flirtte graag en was een echte assertieve dramaqueen, terwijl Michaela de stilste van ons drieën was. Ze stond altijd voor ons klaar, was loyaal en had alles voor haar leerlingen over. Als ik een avondje lol wilde trappen stuurde ik Suzanne een berichtje, maar voor een luisterend oor moest ik bij Michaela zijn.

‘Hoe is het met de kinderen?’ vroeg Michaela. Ik wist meteen dat ze mijn neefjes en nichtjes en niet mijn leerlingen bedoelde.

‘Heel goed.’

‘En er komen er binnenkort nog meer bij.’ Ze grijnsde.

‘Pfff, wat bezielt die mensen?’ Suzanne schudde haast verontwaardigd haar hoofd. ‘Je zou denken dat ze na de eerste hun lesje wel geleerd hadden.’

‘O, maar Jo is voor het eerst zwanger.’ Niet dat dat Suzannes mening over kinderen zou veranderen, want ze had altijd al een hekel aan ze gehad.

Johanna MacCabe was ondanks ons leeftijdsverschil van zeven jaar een van mijn beste vriendinnen. Toen Braden zijn vrouw Joss had ontmoet, hadden we al snel haar vriendin Jo Walker leren kennen en die leerde op haar beurt haar grote liefde Cameron MacCabe kennen. Ze waren inmiddels twee jaar getrouwd en Jo was zwanger van hun eerste kind.

Maar zij was niet de enige die binnenkort een baby zou krijgen. Mijn zus Ellie en haar man Adam waren zwanger van hun tweede. Hun zoontje William was inmiddels twee en ze hoopten allebei dat ze dit keer een dochtertje zouden krijgen.

‘Ze is knettergek.’ Suzanne keek me nog altijd fronsend aan. ‘Al zullen jullie haar als kinderliefhebbers waarschijnlijk een stuk beter begrijpen. Waarom jullie in vredesnaam ooit die leraren-

opleiding zijn gaan doen, is me nog altijd een mysterie. O..' Ze keek met grote ogen over mijn schouder – ‘die ziet er goed uit.’

Michaela en ik glimlachten even naar elkaar en keken toen allebei over wie Suzanne het had.

‘En weg is ze!’ zei Michaela lachend terwijl Suzanne op de spierbundel afging. Hij was precies haar type en dus wiegde ze verleidelijk met haar heupen terwijl ze door de bar liep. ‘Hoe houdt ze het in vredesnaam vol? Elke week een andere vent.’

Suzanne had de afgelopen jaren met behoorlijk wat mannen het bed gedeeld. Niet dat ik daar een probleem mee had. Ze moest immers zelf weten met wie ze haar lakens deelde, zolang ze het maar veilig deed. Zelf hield ik er alleen niet zo van om zomaar met jan en alleman het bed in te duiken. Of om überhaupt seks te hebben. De laatste en enige keer dat ik intiem met iemand geweest was, had me meteen een gebroken hart opgeleverd. Sindsdien had ik weinig behoefte meer om met iemand naar bed te gaan. Die stap zou ik pas weer nemen als ik zeker wist dat er sprake was van een wederzijdse klik.

Bovendien was ik eigenlijk best tevreden met mijn leven. Ik had het veel te druk om een relatie te hebben die verder ging dan een flirt, en dat vond ik prima. Ik was immers nog jong en had dus alle tijd van de wereld. Daar dacht Suzanne alleen overduidelijk anders over. Zij had er haar missie van gemaakt om flink wat mannen uit te proberen alvorens ze haar grote liefde zou vinden.

Suzanne kwam samen met haar spierbundel en twee van zijn vrienden terug naar ons tafeltje. De mannen gingen zitten en stelden zich aan ons voor. Helaas wendde degene op wie Suzanne haar oog had laten vallen zich al snel tot mij, maar een van zijn vrienden leek wel interesse in mijn enthousiaste vriendin te hebben.

Seb was erg aardig. Hij stelde me allerlei vragen en ik vroeg hem ook naar zijn leven. We lachten, praatten over onze dagelijkse bezigheden en de jongens trakteerden ons op een drankje.

Een paar uur later begonnen onze nieuwe vrienden over

een club waar ze naartoe wilden. Michaela wierp me een twijfelachtige blik toe. Omdat ik haar niet alleen in de bar wilde achterlaten, ging ik samen met Suzanne naar het toilet om de situatie te bespreken.

We stonden voor de spiegel onze lippenstift bij te werken toen Suzanne zei: ‘Dus... Seb ziet er wel *erg* goed uit. Denk je dat hij het waard is om eindelijk een einde aan je seksloze bestaan te maken of wordt hij het zoveelste slachtoffer van *hard to get* Hannah?’

Ik rolde met mijn ogen. ‘*Hard to get* Hannah?’

Ze wierp me een veelbetekenende blik toe. ‘Je weet best wat ik bedoel. De prachtige Hannah Nichols weet altijd de knapste mannen voor zich te winnen, staat urenlang met ze te flirten, maar laat ze uiteindelijk steevast met een paar blauwe ballen en zonder telefoonnummer achter.’

‘Dat doe ik helemaal niet,’ sputterde ik tegen. ‘Als ik geen interesse in een man heb, doe ik ook niet alsof dat wel zo is. Ik knoop alleen af en toe een gesprekje met iemand aan. Meer niet.’

De blik in haar ogen sprak boekdelen en ik had die de laatste tijd wel vaker gezien. Suzanne was mijn gedrag overduidelijk meer dan zat en snapte er niks van. ‘Wat is er in vredesnaam mis met je? Wanneer laat je het verleden nu eindelijk eens achter je en geef je iemand anders een kans?’

Ik schudde mijn hoofd en deed alsof ik geen idee had wat ze bedoelde. ‘Is het wel eens bij je opgekomen dat ik gewoon *gelukkig* ben? En is dat niet het hele doel van het leven? Gelukkig zijn? Ik ben gek op mijn werk, mijn familie en mijn vrienden. Ik heb een prima leven, Suzanne.’

Ze snoof en schudde haar hoofd. ‘Blijf jezelf dat maar voorhouden.’

Ik begon geïrriteerd te raken. ‘Wat *heb* jij opeens? Gaat dit soms om Seb? Want die mag je wat mij betreft hebben.’

Suzanne keek me met toegeknepen ogen aan. ‘Als ik Seb zou willen, had ik hem allang van je afgepakt. Maak je daar maar geen zorgen over.’

‘Wat is dan wel je probleem? Waarom doe je opeens alsof ik de vijand ben?’

‘Praat alsjeblieft niet tegen me alsof ik een klein kind ben. Weet je, jij bent de laatste tijd steeds saaier geworden.’

Ik lachte ongelovig om de bizarre wending die dit gesprek genomen had. Suzanne was nooit erg tactvol geweest en had wel vaker de neiging om ongeduldig te reageren, maar vanavond maakte ze het wel erg bont. Ze had nog nooit op deze toon tegen me gepraat. ‘Als je niet als een kind behandeld wilt worden, moet je je misschien eens iets volwassener gaan gedragen.’

‘Ach, hou toch op.’ Ze maakte een dramatisch handgebaar. ‘Laten we nou maar gaan kijken of Michaela nog mee wil naar die club...’ Ik had het idee dat ze nog iets wilde zeggen, maar Suzanne perste haar lippen op elkaar en beende terug de bar in.

Ik wilde net achter haar aan lopen toen ik een berichtje van Lucy kreeg. Ik kende haar van de lerarenopleiding en ze vroeg of ik iets met haar wilde drinken. Ze zat met een groepje vrienden in een café op de Royal Mile en wist dat ik vanavond ook in de stad te vinden was. Ik stuurde haar een berichtje terug en voegde me toen weer bij Suzanne en Michaela.

‘Michaela wil toch mee naar de club,’ zei Suzanne vrolijk, alsof er niks aan de hand was.

Ik kneep even in Michaela’s schouder en glimlachte naar de groep. ‘Dan wens ik jullie veel plezier. Ik heb andere dingen te doen.’

Suzanne begon meteen tegen te sputteren, maar ik negeerde haar en liet mijn vriendinnen en de knappe mannen achter. De rest van de avond zat ik aan de bar met mensen die het totaal niet interesseerde of ik vrijgezel of getrouwd, dik of dun, ambitieus of lui was. Mensen die gewoon een leuke avond wilden hebben en na een drukke werkweek wat stoom wilden afblazen. Het was precies waar ik op dit moment behoefte aan had.

Ik had mijn leven prima voor elkaar. En dat mijn vriendinnen blijkbaar minder goed in hun vel zaten, wilde nog niet zeggen dat ze mijn avond hoefden te verpesten.

2

De volgende ochtend maakte ik me klaar voor de babyshower van Jo en Ellie. Mijn moeder Elodie had het feestje voor alle vrouwen in onze familie- en vriendenkring georganiseerd en zelfs geregeld dat de mannen op de kinderen pasten.

Ik had net mijn haar geföhnd en stond op het punt om aan mijn make-up te beginnen toen de bel ging. Fronsend liep ik naar de gang. Ik verwachtte geen bezoek, maar misschien kwam een van de meiden me wel ophalen?

Ik drukte de deurtelefoon tegen mijn oor. ‘Hallo?’

‘Ik ben het,’ zei een diepe mannenstem die ik meteen herkende.

Blij verrast door het onverwachte bezoek drukte ik op de knop om de voordeur open te maken. ‘Kom maar naar boven.’

Toen ik even later mijn voordeur opendeed, stond Cole Walker al op me te wachten. Met een brede glimlach op zijn gezicht stapte hij over de drempel en drukte een kus op mijn wang.

‘Koffie?’ vroeg ik meteen.

‘Graag,’ zei hij terwijl we samen naar de keuken liepen.

Cole Walker was het broertje van Jo. Hij was een jaar jonger dan ik, maar dat zou je niet zeggen. Hij gedroeg zich een stuk volwassener dan de meeste mannen van mijn leeftijd en dat was altijd al zo geweest. Waarschijnlijk zouden de meeste mensen hem dan ook eerder dertig dan eenentwintig inschatten.

We waren altijd al goede vrienden geweest, maar rond mijn zeventiende verjaardag was onze band steeds hechter geworden en inmiddels was hij een van mijn beste vrienden. Ergens vond ik het jammer dat we ons totaal niet tot elkaar aangetrokken voelden, want Cole was een van de meest fantastische mensen die ik kende. Op een dag zou hij ongetwijfeld een vrouw vinden voor wie hij een geweldige geliefde of misschien zelfs wel echtgenoot kon zijn.

Als iemand het waagde een van zijn vrienden of familieleden pijn te doen, was Cole soms een behoorlijk heethoofd. Maar over het algemeen was hij erg kalm en oordeelde hij nooit te snel over mensen. Als je hem niet kende kwam hij door zijn uiterlijk misschien wat arrogant of intimiderend over, maar ik had hem leren kennen als een nuchtere, intelligente, creatieve, loyale en betrouwbare vriend die altijd voor me klaarstond.

Cole was lang en was met zijn brede schouders atletisch gebouwd. Hij deed dan ook regelmatig aan vechtsporten en was wekelijks in de sportschool te vinden. Zijn rommelige roodblonde haar was altijd net iets te lang en Jo spoorde hem dan ook regelmatig aan om het te laten knippen. Verder had hij prachtige groene ogen en waren zijn wangen vrijwel nooit gladgeschoren, wat hem een nonchalante uitstraling gaf. Zijn knappe kop was echter niet de enige reden waarom hij op straat regelmatig door vrouwen nagekeken werd. Hij had ook een aantal opvallende tatoeages. Op zijn rechterpols stond een tekst uit een liedje en op zijn rechterschouder en biceps een adelaar met gespreide vleugels. In een van zijn klauwen had het dier een ouderwets zakhorloge. Zijn linkerarm was nog leeg, maar ik wist dat hij al een tijdje met het idee speelde om daar een sleeve op te laten zetten.

Een van zijn tatoeages had hij samen met Cam genomen. Dat was zijn beste vriend. Cole had het kunstwerk op vijftienjarige leeftijd zelf ontworpen. Het was een tribalachtige tatoeage geworden waarin de letters 'J&C' verwerkt waren. Cam had het ontwerp op zijn borst laten zetten en Cole toen hij achttien was in zijn nek.

Ik wist dat de tatoeage veel voor hem betekende. Voor Cam stond het kunstwerk voor zijn hechte band met Jo en Cole en voor Cole voor die met Jo en Cam. Cole had een nare jeugd gehad doordat zijn moeder Fiona alcoholist was. Ze was er nooit voor hem geweest en dus had Jo hem in feite opgevoed. Toen Cole veertien was, kwam Jo erachter dat hij door zijn moeder geslagen werd en dus trok hij een paar weken later bij Came-

ron in. Zijn moeder woonde nog altijd een paar verdiepingen hoger in de flat.

Fiona was ongeveer twee jaar geleden overleden aan een hartaanval. Dat was waarschijnlijk niet makkelijk voor Cole geweest. Ik had dan ook al een paar keer aangeboden om er met hem over te praten, maar dat had hij nooit gewild. Hij zag Jo als zijn echte moeder en Cameron als degene die allebei hun levens gered had. Zij waren dan ook de enige familie die hij nodig had.

‘Wat kom je eigenlijk doen?’ vroeg ik terwijl ik een kop koffie voor hem zette. ‘Moet je vandaag niet werken?’

Cole studeerde aan het Edinburgh College of Art, maar werkte al sinds hij zestien was bij INKarnate, een van de bekendste tattooshops in Leith. De zaak werd al ruim vijftientig jaar gerund door Stu Motherwell en Cole was er ooit als boodschappenjongen begonnen. Stu had hem meteen behandeld alsof hij zijn zoon was en twee jaar later was Cole dan ook bij hem in de leer gegaan.

Ik vermoedde zomaar dat Cole de zaak op een dag van hem zou overnemen.

‘Ik begin vandaag wat later,’ zei Cole terwijl hij de koffie van me aanpakte. ‘Dank je. Mijn dienst begint pas over een halfuur, dus had ik wat tijd over om jou weer eens op te zoeken.’

Ik leunde tegen het aanrecht en keek hem aan. Cole kwam bijna nooit spontaan langs en dus maakte ik me direct zorgen. ‘Is alles wel goed met je?’

Hij keek me onderzoekend aan. ‘Dat wilde ik eigenlijk ook aan jou vragen. Er gebeurt de laatste tijd zoveel dat ik dacht...’

Ik wist meteen wat hij bedoelde en glimlachte hem geruststellend toe. ‘Het gaat prima met me. Echt.’

Hij fronste. ‘Ik hoor de laatste tijd amper meer iets van je, dus...’ Hij haalde zijn schouders op.

‘Cole, ik heb het gewoon ontzettend druk op school en met mijn vrijwilligerswerk. Dat neemt samen zoveel tijd in beslag dat ik nauwelijks aan iets anders toekom.’

‘Weet je zeker dat er niks anders aan de hand is?’

Ik legde mijn hand op mijn hart. ‘Heel zeker. Beloofd.’

Hij keek naar de keukentafel, waar mijn cadeautjes voor de babyshower ingepakt en wel klaarlagen. Ik zag dat hij fronste toen hij het pakje condooms zag dat ik als grap voor Ellie en Jo had gekocht. Hij snoof. ‘Ik ben blij dat ik niet met je mee hoef.’

‘Naar een feest met twee hormonale vrouwen en een pakje condooms? Dat is toch de perfecte vrijdagavond van iedere man?’ vroeg ik plagend.

Hij lachte omdat we allebei wisten dat de realiteit heel anders was.

Cole was allesbehalve een player. Hij was weliswaar geen heilige, maar vond het over het algemeen prettiger om een relatie te hebben dan om elke week met iemand anders tussen de lakens te duiken. Hij had inmiddels al een tijdje een relatie met Steph, die geschiedenis studeerde.

‘Ik zou de condooms tenminste gebruiken,’ zei hij grijnzend.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Voor mij is het inderdaad al een tijdje geleden dat ik ze nodig gehad heb.’

‘Correctie: *veel te lang* geleden.’ Hij fronste. ‘Denk je dat je ooit nog iemand een kans zult geven?’

‘Ik wil gewoon niet zomaar de eerste de beste kerel mee naar huis nemen. Ik ben nu eenmaal niet zoals Suzanne, Cole.’

‘Ik zeg ook niet dat je zomaar iemand mee naar huis hoeft te nemen. Maar lang niet alle mannen willen alleen maar met je naar bed, om je vervolgens nooit meer te bellen.’ Hij keek me oprecht aan. ‘Jij bent geen meisje om zomaar bij weg te lopen, Hannah. Geef nou gewoon iemand een kans, dan zie je vanzelf dat niet iedereen je met een gebroken hart achterlaat. Je hebt nog nooit een relatie gehad, maar het lijkt wel alsof je na één rottervaring besloten hebt om daar ook nooit aan te beginnen. Kun je het niet beter eerst eens proberen?’

Ik lachte. ‘Ik heb helemaal niet besloten om nooit aan een relatie te beginnen. Ik heb het gewoon prima naar mijn zin in mijn eentje. Maar nu we het toch over relaties hebben... hoe is het met Steph?’

Cole zuchtte. ‘Die zit tot over haar oren in de studiestress. Ik ga na mijn werk naar haar toe om haar met een paper te helpen.’

‘Aw,’ zei ik quasivertederd. ‘Wat ben je toch een goed vriendje.’

Cole gooide zijn laatste slok koffie achterover en zette zijn mok in de gootsteen. Toen drukte hij een kus op mijn wang. ‘Misschien kun je dat de volgende keer dat je haar ziet ook tegen Steph zeggen?’

‘Gaat het niet zo lekker tussen jullie?’ vroeg ik terwijl ik met hem naar de voordeur liep.

‘Ze zeurt de laatste tijd nogal.’

‘Dat wordt vast wel minder als de studiestress wat weggetrokken is.’

‘Hm.’ Hij stapte over de drempel en lachte naar me. ‘Veel plezier op je feestje.’

‘Veel plezier met je paper,’ antwoordde ik grijnzend. ‘Misschien kun je haar ook nog wel op andere manieren... helpen.’ Ik knipoogde naar hem.

Cole lachte en begon de trap af te lopen. ‘Laten we het hopen.’

Zodra ik het huis van mijn ouders binnenliep, hoorde ik de stemmen van een flinke groep vrouwen door de woonkamer schallen.

Mijn vader kwam net de gang in gelopen en lachte toen hij me zag.

‘Hé, pap.’ Ik liet me glimlachend door hem omhelzen.

‘Dag lieverd.’ Hij drukte een kus in mijn haar en keek me toen met twinkelende ogen aan. ‘Dat is lang geleden.’

Ik knikte verontschuldigend. ‘Sorry dat ik al een tijdje niet bij jullie langs geweest ben. Ik heb het ontzettend druk op mijn werk.’

Mijn vader was docent klassieke geschiedenis op Edinburgh University. Hij was intelligent, rustig, had een enorme passie voor zijn vak en kende me als geen ander. Met toegeknepen ogen keek hij me aan. ‘Weet je zeker dat je het alleen druk hebt?’

‘Natuurlijk weet ik dat zeker. Het gaat prima met me, echt.’

‘Vertel je het me wel als er iets anders aan de hand is?’

Natuurlijk had mijn vader alle recht van de wereld om zich zorgen over me te maken. Dat deed hij dan ook al mijn hele leven. En dus besloot ik eerlijk tegen hem te zijn. ‘Ik heb het verleden voorgoed achter me gelaten.’

‘Clark! Breng je de hapjes even naar de kamer?’ riep mijn moeder vanuit de keuken.

Mijn vader rolde met zijn ogen en keek me zuchtend aan. ‘Help me alsjeblieft ontsnappen?’

Ik lachte. ‘Ga maar.’ Ik knikte naar de voordeur. ‘Ik leid haar wel af.’

Hij glimlachte opgelucht, drukte een kus op mijn wang en liep toen snel naar buiten.

Vlak nadat hij de deur achter zich dichtgetrokken had, kwam mijn moeder de gang in. ‘O, Hannah.’ Ze lachte en kwam met open armen op me af. ‘Wat fijn om je te zien, lieverd.’ Ze gaf me een knuffel. ‘Ben je je vader toevallig al tegengekomen?’

‘Ehm, die is net weg.’

Mijn moeder trok verbaasd haar wenkbrauwen op. ‘Maar hij zou me helpen.’

‘Mam, hij is de enige man op dit hele feest. Het is toch niet eerlijk om hem hier te houden terwijl alle andere mannen iets leuks met de kinderen aan het doen zijn?’

Ze snoof even, maar ging niet op mijn vraag in. ‘Kun jij me dan helpen?’

Ik liet haar mijn cadeautjes zien. ‘Eerst zal ik deze ergens neer moeten leggen. Waar kan ik ze kwijt?’

‘In de woonkamer.’

Terwijl mijn moeder terug naar de keuken ging, liep ik de woonkamer in en werd ik meteen gespot door mijn zus en haar vriendinnen. Ellie kwam als eerste naar me toe. Net als toen ze zwanger was van William, had ze een behoorlijke buik en een voller gezicht dan gewoonlijk. Ze zag er prachtig uit, al vond ze dat zelf misschien niet. ‘Hannah.’ Ze trok me naar zich toe en ik omhelsde haar, wat niet helemaal soepel verliep omdat ik

niet te hard tegen haar buik wilde drukken.

‘Je ziet er prachtig uit, Els.’ Ik drukte een kus op haar wang en zette toen een stapje achteruit om de buik van mijn zus eens goed te bekijken. ‘Zo te zien is dit kindje nog groter dan William bij zijn geboorte.’

Els kreunde. ‘Zo voelt het inderdaad wel. Naast Jo voel ik me net een walvis.’

Jo lachte en stapte voorzichtig om Ellie heen om me ook te kunnen omhelzen. ‘Wat heb ik jou al lang niet gezien,’ zei ze terwijl ze me tegen zich aan drukte.

Haar bescheiden buik was het enige teken dat Jo überhaupt zwanger was. Zoals gewoonlijk zag ze er prachtig uit. Waarschijnlijk waren de meeste vrouwen op het feestje stikjaloers op haar omdat ze zelfs zwanger nog een echte schoonheid was.

‘Sorry. Ik heb het de laatste tijd zo druk gehad.’

‘Daar hoef je toch geen sorry voor te zeggen,’ zei ze glimlachend. ‘Ik weet toch hoe hard je werkt.’

‘Oké, nu ben ik aan de beurt.’ Door haar melodieuze Amerikaanse accent herkende ik Olivia Sawyer meteen. Ze gaf me een knuffel. ‘Dat is lang geleden,’ zei ze quasibeleddigd, maar in haar twinkelende ogen zag ik dat ze haar kritische woorden niet meende. ‘Je haar is een stuk langer dan de laatste keer dat ik je zag.’

Olivia, oftewel Liv, was een brunette met prachtige rondingen die door Jo als haar zus beschouwd werd. Livs vader Mick was tijdens haar jeugd als een oom voor Jo geweest. Hij was jaren geleden naar Amerika vertrokken om meer tijd met zijn dochter door te brengen, maar had haar pas leren kennen toen ze dertien was. Toen Livs moeder zeven jaar later overleed, kwam hij terug naar Engeland. Liv was met hem meegegaan zodat ze samen een nieuw leven konden opbouwen. Mick en Jo startten als schilder en binnenhuisarchitect hun eigen bedrijf en mijn vader had voor Liv een baantje in de universiteitsbibliotheek geregeld. Inmiddels was ze getrouwd met Nate Sawyer, Cams beste vriend en een van de knapste mannen die ik kende.

We kenden elkaar allemaal zo goed dat we net één grote familie waren.

‘Ik heb het nogal druk gehad met mijn werk,’ zei ik terwijl ik verontschuldigend mijn schouders ophaalde. ‘Mijn proeftijd als lerares is een stuk vermoeiender dan ik had gedacht.’ Het hielp overigens ook niet echt dat Liv en Nate buiten Edinburgh waren gaan wonen om meer ruimte voor hun gezin te hebben. Ze hadden twee dochters; de vierjarige Lily en de eenjarige January. ‘Is Nate vandaag bij de kinderen?’

‘De mannen zorgen vandaag voor alle kinderen.’ Joss grijnsde en kwam met een glas champagne naar me toe. ‘Dag schat.’ Ze drukte een kus op mijn wang. ‘Wat fijn om je te zien.’

‘Van hetzelfde.’ Ik grijnsde om het beeld dat haar woorden meteen bij me hadden oproepen. ‘Dus de mannen zorgen vandaag voor *alle* kinderen?’

Joss lachte. ‘Jep. Ze zijn met ze naar de dierentuin.’

Ik begon hardop te lachen. ‘Vier mannen met vijf kleintjes. Ze zullen het wel erg zwaar hebben.’

Braden had twee kinderen; de bijna zesjarige Beth en de driejarige Luke. Joss kwam oorspronkelijk uit Amerika, maar was naar Edinburgh gekomen om te studeren. Door een tragisch ongeluk was ze op veertienjarige leeftijd haar hele familie kwijtgeraakt – haar moeder Sarah, haar vader Luke en haar kleine zusje Beth. Haar moeder kwam oorspronkelijk uit Schotland en dus had Joss besloten om daar opnieuw te beginnen. Na haar afstuderen was ze bij Ellie ingetrokken. Daar had ze Braden ontmoet en al snel groeide hun aanvankelijke flirt uit tot een relatie. Inmiddels waren ze zeven jaar getrouwd en nog altijd dolgelukkig met elkaar.

‘We zien vanzelf wel of iedereen heel thuiskomt,’ mompelde Joss op droge toon.

Ik stond net bij te kletsen met de meiden toen ik mijn moeder hoorde roepen en dus haastte ik me naar de keuken om haar te helpen met het buffet.

We gingen met zijn allen in de woonkamer zitten om de

cadeautjes uit te pakken en lachten toen Jo het pakje condooms naar mijn hoofd gooide.

Ik keek tevreden naar de pratende vrouwen om me heen en genoot van de goede sfeer en alle opwinding over de twee kindjes die binnenkort geboren zouden worden. Jo en Ellie waren allebei bijna zeven maanden zwanger. Ze wilden geen van beiden weten of hun baby een jongen of een meisje was en dus waren de meeste cadeautjes geschikt voor beide geslachten.

Een paar uur later voelde ik de champagne langzaam maar zeker naar mijn hoofd stijgen en dus liep ik de keuken in om een glas water te drinken. Joss kwam meteen achter me aan.

‘Hé.’ Ik glimlachte even naar haar en haalde toen een fles water uit de koelkast.

Joss keek me onderzoekend aan. ‘Je ziet er zo moe uit. Gaat het wel goed met je?’

‘Het is gisteravond nogal laat geworden. En het idee dat er binnenkort twee kleintjes bij komen, is ook behoorlijk vermoeiend,’ zei ik plagend. ‘Waarschijnlijk zal ik zo vaak moeten oppassen dat ik geen leven meer overhoud.’

Joss kreunde. ‘Zeg dat wel. Jo en Cam hebben de afgelopen tijd zo vaak voor mij opgepast dat ik moeilijk nee kan zeggen als ze mij een keer vragen. Dan zit ik met Beth, Luke *en* een baby opgescheept.’

‘Dan laat je het Braden toch doen?’

Joss lachte, maar toen klonk er opeens een mannenstem in de deuropening. ‘Wat laten we Braden precies doen?’

We keken allebei om. Braden stond met Luke in zijn armen in de deuropening. De kleine Beth rende enthousiast op haar moeder af.

‘Mama, ik heb op een pinguïn gereden!’ riep ze terwijl ze haar armen om Joss’ benen sloeg.

Joss sloeg een arm om haar dochter heen en keek Braden vragend aan.

Hij lachte. ‘Niet op een *echte* pinguïn.’

‘O, gelukkig maar.’ Joss tilde haar dochtertje op. ‘Ik was al bang

dat we de dierentuin zouden moeten aanklagen.’ Ze drukte een kus op Beths wang. ‘Was het leuk bij de dieren, schat?’

Beth knikte en keek over haar schouder naar haar vader. Ze wilde net iets zeggen toen ze opeens mij zag. ‘Hannah!’ riep ze enthousiast uit.

Beth worstelde zich meteen uit Joss’ armen en stormde op me af terwijl Joss haar man en zoontje met een kus begroette. Ik ging door mijn knieën om met Beth te praten, die vrolijk tegen me begon te kletsen. Toen kwamen ook de andere mannen binnen. Op de gang hoorde ik de kleine January huilen en William giechelen. Toen kwam de prachtige donkerharige Lily binnen. Ze had een tijgerknuffel in haar hand en kwam meteen op mij en Beth afgerend.

Ik sloeg mijn arm om haar heen terwijl Braden en Joss verder de kamer in liepen en een bezorgde Nate binnenkwam. Zodra hij mij met Lily zag, ontspande hij en keek hij Braden opgelucht aan. ‘Ik heb Jan aan Liv gegeven. Die is een echte babyfluisteraar.’

Opeens hoorden we dat er in de woonkamer hard gelachen werd.

‘Dat zal William wel zijn.’ Braden lachte. ‘Die wordt later ongetwijfeld komiek.’

‘Hannah!’ Beth trok aan mijn hand om mijn aandacht te trekken. ‘We hebben leeuwen gezien.’

‘En tijgers, Nanna,’ zei Lily zachtjes. Het meisje kon mijn naam nog altijd niet goed uitspreken en stopte de poot van haar knuffel in haar mond.

‘Wat is dit nou weer...’ hoorden we een harde stem verontwaardigd zeggen. Een moment later kwam mijn broertje Declan samen met zijn vriendin de keuken binnen. Dec was achttien en had al twee jaar verkering met Penny. Ik had niet zo’n goede band met hem als ik zou willen, maar dat had waarschijnlijk vooral met zijn leeftijd te maken. Bovendien bracht hij vrijwel al zijn vrije tijd met Penny door.

Hij liet zijn blik door de kamer glijden en trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. ‘Het is toch geen zondag?’

Ik lachte. Hij dacht blijkbaar dat hij de wekelijkse lunch van mijn moeder was vergeten. Niet iedereen kwam elke week naar huis om samen te eten, maar als dat wel gebeurde was het hier een drukte van belang. ‘Nee. Het is de babyshower van Ellie en Jo.’

Dec rolde kreunend met zijn ogen. ‘Alsof deze familie nog niet groot genoeg is.’

‘Hé,’ zei Joss vermanend. ‘Wees blij dat je zo’n grote familie hebt.’

‘Ja, ja.’ Hij schonk haar een klein lachje. ‘Het zou gewoon fijn zijn als het hier af en toe ook eens rustig was.’

‘Hm.’ Ik stond op en hield de handen van Beth en Lily vast. ‘Ik kan me best voorstellen dat jullie liever alleen thuis zouden zijn.’ Ik knikte even naar Penny en knipoogde toen naar mijn broertje.

Die rolde wederom met zijn ogen. ‘Soms denk ik echt dat jij niet helemaal lekker bent.’ Hij trok de blozende Penny mee naar de deur. ‘Wij gaan naar boven.’

‘Als jullie je maar gedragen!’ riep ik hem na terwijl Braden, Nate en Joss lachten.

Nate keek me hoofdschuddend aan. ‘Soms ben je zo gemeen tegen hem.’

Ik trok een quasiverontwaardigd gezicht en keek toen naar de meisjes. ‘Horen jullie dat? Tante Hannah is toch zeker niet gemeen?’

Beth schudde meteen haar hoofd terwijl Lily begon te knikken. Blijkbaar had ze de vraag niet helemaal goed begrepen.